

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, ve věci ochrany proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2016, č. j. 6 A 51/2015 – 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřuje v tom, že nerozhodl o jejím odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. 2014/78902-321 o žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. K žalobě připojila žádost o osvobození od soudních poplatků.

[2] Městský soud ji osvobození od soudních poplatků nepřiznal. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že jsou v daném případě splněny podmínky pro odepření dobrodiní osvobození od soudních poplatků, neboť informace, kterou požadovala, jí byla materiálně poskytnuta, byť možná v nevhodné formě. S ohledem na velké množství podaných žalob se pak jednání stěžovatelky jeví jako šikanózní postup vůči žalovanému.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] V podané kasační stížnosti stěžovatelka odkazuje na znění § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Výrok městského soudu měl být formulován tak, že se žádost o osvobození od soudních poplatků *zamítá*, nikoli že se osvobození od soudních poplatků *nepřiznává*.

[4] Dále rozhodujícímu senátu městského soudu vytkla zaujatý poměr k její osobě, neboť nadržuje žalovanému, kterému svým postupem záměrně vytváří prostor k porušování zákona.

[5] Navrhla spojení řízení o kasační stížnosti s řízeními o kasační stížnosti proti usnesením městského soudu ze dne 23. 2. 2016, č. j. 6 A 154/2015 – 26, a ze dne 23. 2. 2016, č. j. 6 A 181/2015 – 20.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí a zmatečnost řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[7] Stěžovatelka nezaplatila současně s podáním kasační stížnosti soudní poplatek ani není v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem a rovněž neprokázala, že by sama měla vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). V daném typu řízení však může Nejvyšší správní soud přikročit k meritornímu přezkumu i přes tento procesní nedostatek. Pokud je totiž cílem nyní posuzované kasační stížnosti přezkoumání rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudního poplatku, pak by se trváním na uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost a povinném zastoupení jen řetězil problém, jenž má být rozhodnutím o této kasační stížnosti vyřešen (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014 – 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS).

[8] Stěžovatelka městskému soudu vytýká nesprávnou podobu výroku, kterým nebylo vyhověno její žádosti o osvobození od soudního poplatku. Vychází z § 36 odst. 3 s. ř. s., který stanoví, že pokud dospěje soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, žádost o osvobození od soudních poplatků *zamítne*. Městský soud naproti tomu stěžovatelce osvobození od soudních poplatků *nepřiznal*.

[9] Nejvyšší správní soud pochybení městského soudu neshledal. Soud rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků neodůvodnil zjevnou neúspěšností jejího návrhu (tj. podané žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného), přičemž pouze pro tento případ § 36 odst. 3 s. ř. s. výslovně stanoví podobu výroku rozhodnutí o žádosti. Pro případ nevyhovění žádosti o osvobození od soudních poplatků z jiných důvodů soudní řád správní obligatorní znění výroku neupravuje.

[10] Důvod pro nepřiznání osvobození byl spatřován v šikanózním užití práva na informace. Městský soud v žádném případě neučil závěr, že stěžovatelka nemůže být ve věci samé úspěšná.

[11] Nicméně i v případě, že by městský soud skutečně použil jinou podobu výroku, než zákon předpokládá, neznamenalo by takové pochybení automaticky nezákonnost jeho rozhodnutí, jestliže by takový výrok byl jednoznačný, určitý a nevzbuzoval pochybnosti o tom, jak soud o žádosti o osvobození od soudních poplatků rozhodl.

[12] V daném případě je navíc nutné konstatovat, že stěžovatelka se ani nedomáhá výroku, který by jí zajistil lepší právní postavení, neboť výsledek by byl v obou případech stejný, tedy konečný neúspěch v řízení o žádosti o osvobození od soudních poplatků.

[13] Námitku spočívající ve spatřované „strannosti“ rozhodujícího senátu 6 A soud neshledal důvodnou. Jednak tvrzení stěžovatelky o nadržování není nijak konkretizováno, jednak její důvod nespokojenosti zřejmě vyvěrá z toho, jak městský soud o jejích podáních rozhoduje. Okolnost spočívající v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech není důvodem k vyloučení soudce (viz § 8 odst. 1 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud nemohl vyhovět návrhu na spojení řízení, jelikož o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 23. 2. 2016, č. j. 6 A 154/2015 – 26, bylo již rozhodnutu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 As 54/2016 – 11, a o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 23. 2. 2016, č. j. 6 A 181/2015 – 20, bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 As 55/2016 – 11.

IV. Závěr

[15] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu